

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.**

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35.** — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Prietenia romîno-sovietică

Relațiile de prietenie dintre U.R.S.S. și R.P.R. sînt foarte vechi. Relațiile străvechi de prietenie și-au găsit încununarea în anii puterii populare, cînd popoarele noastre sînt unite prin construirea vieții celei noi și merg mîna în mîna pe acelaș drum. Cît de rodnici s-au dovedit a fi acești ani! Privind în jurul nostru ne cuprinde un simțămînt de bucurie și de mîndrie față de tot ceea ce am realizat pînă acum în numele și spre binele omului muncitor. În întreaga țară s-au înălțat sute de noi întreprinderi, înzestrate cu tehnică modernă, care imprimă un ritm înalt dezvoltării tuturor ramurilor economiei naționale. Zeci de mii de tractoare duduie pe întinsurile patriei. Școlile sînt pline de tineri și vîrstnici care învață cum să folosească mai bine știința și să exploateze bogățiile patriei pentru propășirea ei. În casele oamenilor pătrunde tot mai mult bunăstarea, cultura și voioșia. Relațiile de prietenie romîno-sovietice sînt însă departe de a se limita la domeniul economic. Au devenit de mult tradiționale schimburile de delegații culturale și turnee artistice, de expoziții și informații științifice dintre țările noastre. La București oamenii de știință ascultă comunicările unor savanți sovietici de renume mondial, în timp ce specialiștii romîni lucrează cot la cot cu colegii lor sovietici în orașelul atomiștilor, Dubna, de lîngă Moscova, la deslegarea continuă a tainelor atomului. În România sînt așteptate cu nerăbdare turneele artiștilor sovietici care ne vizitează țara, în timp de artiștii romîni culeg în Uniunea Sovietică prețuirea marelui public. La Moscova, la librăria care vinde cărți din țările de democrație populară, cărțile romînești se epuizează îndată ce sînt puse în vânzare, iar la noi cartea rusă și sovietică a devenit de multă vreme un prieten indispensabil fiecărui om al muncii. Schimburile culturale romîno-sovietice se largesc an de an aducînd o importantă contribuție la cunoașterea reciprocă între țările noastre. Numeroși oameni ai muncii din România țin să cunoască viața oamenilor sovietici la ei acasă, să vadă mărețele realizări pe care aceștia le-au obținut în toate domeniile de activitate. În același timp numeroși oameni sovietici țin să cunoască România, să ia cunoștință de ceea ce a realizat poporul român și să cunoască frumusețile țării noastre. Acest fapt explică creșterea de la an la an a schimbului de turiști între țările noastre. Au devenit extrem de solicitate locurile în tradiționalele „tre-

nuri ale prieteniei” cu care prietenii călătoresc la prieteni.

În ceea ce privește legăturile dintre Biserica Ortodoxă Romînă și Biserica Ortodoxă Rusă, ele își au rădăcina încă din epoca încreștinării de către acelaș Sfînt Apostol Andrei, care a propovăduit Evanghelia în regiunile Sciției Mari (Ucraina) și Sciției Mici (Dobrogea). Momentele importante care vădesc o prietenie de veacuri între ambele Biserici surori sînt, de altfel îndeajuns de cunoscute.

Prin vizita oficială a delegației Bisericii Ortodoxe Romîne în frunte cu Nicodim Patriarhul Romîniei la sediul Patriarhal din Moscova, în toamna anului 1946, au fost reluate și reînnoite străvechile legături istorice dintre cele două Biserici Ortodoxe. Legăturile frățești dintre Biserica Ortodoxă Romînă și Biserica Ortodoxă Rusă se cimentează prin vizitele reciproce ale Intîistătorilor ambelor Biserici. Astfel în 1947 ne-a vizitat o delegație a Bisericii Ortodoxe Ruse în frunte cu Sanctitatea Sa Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii. Cu acea ocazie Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei a vizitat și Mitropolia ortodoxă a Transilvaniei cum și Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu; iar călătoria delegației Bisericii noastre în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian în vara anului 1948, la Patriarhia Moscovei, din care delegație a făcut parte și I.P.Sf. Mitropolit Nicolae, pe atunci episcop de Cluj, unde rămîne 30 zile, formează veriga trainică prin care Biserica Ortodoxă Romînă își întărește lanțul vechilor legături religioase romîno-ruse. De atunci, de mai multe ori delegații romîne au vizitat Biserica Ortodoxă Rusă și delegații ruse au vizitat Biserica Ortodoxă Romînă. Aceste vizite au contribuit la intensificarea eforturilor pentru apărarea păcii, pentru ca niciodată războiul să nu amenințe orașele, uzinele, cîmpiile cu grîne, leagănele căminelor noastre, etc.

Cuvîntul „prietenie” există de mult pe aceste meleaguri, dar nici odată în trecut el n-a sunat atît de plin, n-a trezit atîta ecou în inimile noastre, ca astăzi. Oamenii au prețuit întotdeauna puterea prieteniei. În popor s-a născut zicala: „unde-s doi puterea crește”. Noi prețuim cu atît mai mult astăzi, puterea acelei prietenii care leagă nu doi, ci zeci și sute de milioane de oameni, uniți în luptă pentru apărarea păcii dintre popoare și pentru o viață nouă.

Din dragoste pentru pace

Conferința creștină pentru pace de la Praga, care în toamna aceasta împlinește 6 ani de activitate, caută necontenit să-și lărgească domeniul străduințelor sale în lume. În acest sens a organizat și Filiale proprii, care activează cu deosebit spor în ambele Germanii, în Olanda, în Elveția și Anglia, și recent chiar în Italia și în îndepărtata Japonie.

În fruntea Filialei italiene se află prof. Giorgio Girardet de la Agape-Torino. Prof. Girardet este un încercat teolog și pastor din Biserica valdensă, care este singura biserică protestantă din Italia. El este totodată și director al așezămîntului ecumenist de la Agape.

Așezămîntul Bisericii valdense de la Agape, ecumenist pentru că se adresează lumii întregi, se află în regiunea Torino, în Nordul Italiei, în Munții Piemontului, la înălțime de 1450 m, unde însăși natura creiază dispoziții de înălțare sufletească. În adevăr, la Agape se aplică din plin principiul anunțat odinioară de Sf. Vasile cel Mare că credinciosul trebuie să-și ocupe ziua cu muncă și rugăciune. În acest sens activitatea zilei începe la Agape cu rugăciune, se continuă cu rugăciune la prinz și se termină seara cu o scurtă slujbă divină; restul zilei e ocupat cu munca intelectuală și manuală, după trebuințe. Și astfel participanții se pot apropia reciproc și să constate că tocmai în colaborare se realizează adevăratul om în mijlocul naturii înzestrate cu nesfîrșite bunătăți.

Pentru aceste motive s-a născut o afinitate de principii între Mișcarea de la Agape și Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, spre o colaborare sinceră și strînsă.

În aceste condiții favorabile a fost posibil ca Mișcarea de la Praga să-și poată ține o ședință a Comitetului executiv chiar la Agape. Acestei ședințe i-a premers însă în zilele de 1-9 septembrie ședința Filialei italiene a Mișcării de la Praga, cu tema principală: „Pacea internațională și dezarmarea atomică”. În amănunt au fost discutate problemele privitoare la: De la Hiroșima la armamentul atomic actual, Posibilitatea și necesitatea dezarmării atomice, Nădejdea mișcărilor pacifiste, și Acțiunea creștină pentru pace. În toate aceste probleme, participanții din Italia și alte țări au fost de acord, că în adevăr singura cale a omînirii spre progres este fără arme nucleare și în pace între popoare.

(Continuare în pag. 2)

O asemenea prietenie este prietenia romîno-sovietică.

Prietenia romîno-sovietică, prietenie veșnică, se va lărge și se va cimanta an de an tot mai mult.

Sus steagul pe care scrie: „Pace, Muncă, Libertate, Egalitate, Frățietate și Fericire tuturor popoarelor”. C. Pistru

Din lupta pentru păstrarea dreptei credințe

Sînt bine cunoscute împrejurările în care a avut loc dezbinarea religioasă a romînilor ardeleni în jurul anului 1700. La scurtă vreme după săvîrșirea acestui act, clerul și credincioșii care primiseră unirea și-au dat seama că toate făgăduielile făcute de împăratul din Viena în ce privește îmbunătățirea stării lor materiale, nu erau decît vorbe deșarte și că erau amenințați să li se schimbe legea strămoșească. De aceea, îndată după 1700 începe și lupta împotriva dezbinării, lupta pentru refacerea unității bisericești. Chiar la înscăunarea primului vlădică gr. cat., Atanasie Anghel, credincioșii din Brașov s-au împotrivit cu tărie, pilda lor fiind apoi urmată și de credincioșii din altă părți ale Ardealului. Lupta pentru păstrarea legii strămoșești a durat vreme

îndelungată, fiind purtată cu curaj și stăruință de preoți și credincioși deopotrivă, mulți din ei dobîndind și cununa muceniciei.

Lupta pentru dreapta credință s-a manifestat fie prin împotrivire directă de a îmbrățișa uniația, fapt pentru care credincioșii erau supuși la bătăi și temniță, fie prin trimiterea de jalbe la curțile împărătești din Viena și Petersburg, ori la mitropolitul ortodox sîrb din Carloviț, fie prin trecerea munților în Țara Romînească ori în Moldova, unde puteau să-și mărturisească nestîngerii credința lor, fie prin lepădarea de uniație a preoților și credincioșilor care se lăsaseră amăgiți să o primească, fie în alte chipuri. O puternică mișcare împotriva uniației are loc în anul 1744, cînd în părțile de sud ale Ardealului apare călugărul sîrb Visarion Sarai. El izbuti să întoarcă de la uniație multe din satele care o îmbrățișaseră. Fîind prins a fost apoi întemnițat în Viena unde muri ca sfînt mărturisitor al Ortodoxiei.

Lupta împotriva uniației și pentru păstrarea dreptei credințe continuă sub formă de plîngeri adresate Curții împărătești din Viena. O seamă de preoți și credincioși fac drumul lung și obositor pînă la Viena spre a înfățișa împărătesei Maria Tereza jalbele romînilor ortodocși din Ardeal. Intre ei se numără: Ioan Oancea din Făgăraș, Nicolae Oprea Miclăuș din Săliște, călugărul Nicodim din Țara Făgărașului, preotul Ioan din Aciliu, preotul Moise Măcinic din Sibiel și alții. Unii din ei au fost aruncați în vestitele temnițe de la Kufstein, unde au și pierit ca țaranul Oprea Miclăuș și preotul Moise Măcinic. Alte jalbe sînt duse la Curtea țarinei Elisabeta a Rusiei, cu rugămintea de a mijloci la Curtea din Viena, pentru ușurarea soartei romînilor ortodocși din Ardeal, de către protopopul Nicolae Balomir, fostul vicar al episcopului unit Inochentie Micu, de călugărul Nicodim și de preotul Ioan din Aciliu.

Văzînd că toate încercările și jalbele lor au rămas fără rezultat, credincioșii ortodocși aleg ultima cale în vederea obținerii de drepturi și a nume răscoala împotriva uniației și împotriva iobăgiei. Ea a fost condusă de călugărul Sofronie din satul Cioara de lingă Orăștie în anii 1760—1761. Deși mișcarea lui începe în Munții Apuseni și părțile de sud ale Ardealului, ea se întinde repede aproape în tot Ardealul. Călugărul Sofronie cutreeră numeroase sate, țînînd adunări de preoți și credincioși (sinoade) în mai multe părți, cele mai însemnate fiind cele de la Zlatna și Alba Iulia, în care se hotări să se ceară un episcop ortodox, eliberarea celor întemnițați pentru credință și libertate deplină Bisericii ortodoxe. Mișcarea lui Sofronie a însemnat o biruință deplină a ortodoxiei în Ardeal. În urma răscoalei, împărăteasa Tereza e nevoită să trimită în Ardeal pe generalul Bukow, care, cu ajutorul armatei izbuti să refacă unirea, să dărîme cele peste 150 de mănăstiri ortodoxe și să atribuie un număr însemnat de biserici ortodoxe pe seama credincioșilor uniți. Totuși, lupta continuă și de acum înainte, fie prin plîngeri, fie prin împotriviri fățișe, pedepsite cu închisoare, bătăi sau chiar cu tragerea pe roată, cum a fost cazul credincioșului Tănase Todoran din Bichigiu, în părțile Năsăudului.

Lupta pentru păstrarea credinței ortodoxe a fost puternică și stăruitoare. Deși ea n-a avut rezultat imediat decît numirea episcopului ortodox sîrb, Dionisie Novacovici, pe seama romînilor ortodocși în 1761, totuși ea a dărîuit poporului nostru cîteva figuri de luptători pentru drepturile poporului și mărturisitori ai Ortodoxiei, care au primit cununile muceniciei. În 1955 Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne a trecut în rîndul sfinților pe cuvioșii mărturisitori Visarion și Sofronie și pe mucenicul Oprea Miclăuș, cinstiți în cuprinsul Bisericii Ortodoxe din Ardeal în fiecare an la 21 octombrie.

Dar lupta pentru păstrarea credinței nu s-a dus numai de către credincioșii ortodocși. Și din sînul Bisericii greco-catolice s-au ridicat în cursul celor 250 de ani de despărțire numeroase glasuri de episcopi, canonici, profesori, preoți și credincioși care au cerut fie dobîndirea de drepturi pe seama romînilor, așa cum li se făgăduise la 1700, fie păstrarea rînduiei și tradiției ortodoxe, așa cum se prevăzuse în însuși actul unirii, fie refacerea unității bisericești a romînilor ardeleni. Unul din cei mai de seamă luptători pentru cîștigarea de drepturi pe seama romînilor a fost episcopul Inochentie Micu (1728—1751). În acest scop, el înaintă Curții din Viena peste 30 de memorii, ducînd în același timp lupta și în cadrul dietei Ardealului. Nici Curtea și nici dieta — formată din nobili — nu-i îndeplîniră îndreptățitele sale cereri. De aceea cu prilejul ținerii unui sinod al Bisericii la Blaj, în 1744, el puse întrebarea dacă mai e cazul să țînă „unirea”, dacă nu li se îndeplinesc făgăduințele făcute. El n-a izbutit să continue lupta pentru binele romînilor, căci Curtea din Viena îl înlătură din scaunul vlădicesc, trăind apoi în exil și sărăcie la Roma pînă în 1768. Jertfa lui a fost o dovadă pentru oricine că unirea cu Roma n-a adus nici un folos credincioșilor ardeleni.

Către sfîrșitul veacului al XVIII-lea și începutul celui de al XIX-lea începe lupta pentru păstrarea neschimbată a legii strămoșești, amenințată de catolicizare. Ea este dusă de cei trei învățați: Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior. În scrierile lor ei au arătat împrejurările adevărate în care s-a făcut unirea cu Roma, combat primatul papal și infailibilitatea sa, cer păstrarea soborului mare și a celui mic, pentru conducerea treburilor episcopiei greco-catolice, critică înnoirile introduse de unii vlădici în Biserica lor, cu alte cuvinte, ei luptă pentru păstrarea neschimbată a credinței strămoșești. Insuși, Petru Maior spune despre preoții uniți că ei „țîn legea grecească cea mai dinainte întregă și neschimbată, întocmai cum o țîn toți romînii uniți din Ardeal”. Pentru atitudinea lor, ei au fost prigoniți de episcopul Ioan Bob și de cei din jurul său, fiind nevoiți în cele din urmă să părăsească Blajul.

În 1798, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de uniație, s-a făcut o încercare de reunire a celor două Biserici romîne. Ea a fost făcută de vicarul ortodox Ioan Popovici, de gr. cat. Aron Budaj, care era secretarul Consistorului ortodox din Sibiu, de Radu Tempea, directorul școlilor naționale ortodoxe, fiind sprijinită de protopopii gr. cat. Ioan Para și Petru Maior. Cererea lor adresată Guvernului, a rămas însă fără rezultat.

A doua încercare de reunire a avut loc în 1848, cînd numeroși intelectuali (A. T. Laurean. S. Bărunțiu, A. Pumnul ș. a.) cer refacerea unității bisericești. La Adunarea de pe Cîmpia Libertății de la Blaj, între cererile adresate de poporul român era și aceea de a se restaura vechea mitropolie a romînilor ardeleni cu sinod general anual, iar profesorul A. T. Laurean într-o scrisoare adresată profesorului ortodox N. Bălășescu îl sfătui să strice „unirea cu catolicii” și să ceară arhiepiscop ortodox pentru toți romînii din imperiul austriac.

În a doua jumătate a secolului XIX, istoricul gr. cat. Nicolae Densușianu este primul care arată felul în care s-a făcut unirea, pe baza textului original al manifestului din 1698, pe care l-a descoperit în Biblioteca-Universității din Budapesta. La Blaj, canonicul Ioan Micu Moldovan este cel care continuă lupta lui Micu, Șincai și Maior pentru păstrarea tradițiilor vechi amenințate acum tot mai mult de înnoirile catolice. De altfel, clerul și credincioșii Bisericii unite au trăit în aceleași tradiții ca și frații lor ortodocși, încît în fond, nu exista nici o deosebire între ei.

Glasuri pentru refacerea unității bisericești se aud și în 1918, cînd s-a înfăptuit unirea politică a Ardealului cu vechea Romînie. Dacă ea nu s-a putut înfăptui atunci, din pricina intereselor po-

Din dragoste pentru pace

(Continuare din pag. 1)

De aceea la ședința Comitetului executiv din 9—12 septembrie, președintele Mișcării, prof. J. Hromadka, a putut trage concluziile asupra necesității de a se spori activitatea Conferinței pentru pace de la Praga și în celelalte continente și secretarul general al Mișcării, J. Ondra, a putut trasa sarcinile Mișcării de la Praga pentru activitatea ei de viitor. Cu această ocazie a fost salutată cu deosebită mulțumire încheierea Tratatului tripartit de la Moscova pentru interzicerea experiențelor cu arme nucleare în aer, cosmos și sub apă, pe care au semnat-o pînă acum peste 91 de țări, ca un prim pas serios și obligator spre dezarmarea totală.

Au fost apoi stabilite datele ședințelor plenare ale celor 11 comisii speciale de studii și au fost determinate lucrările pentru întrunirea viitoare a Comitetului executiv al Mișcării de la Praga la București în noiembrie 1963. Această întrunire va însemna un alt pas important înainte al Conferinței pentru pace de la Praga, în pregătirea marelui Adunări creștine mondiale pentru pace de la Praga, din iunie 1964, care va fi a doua întrunire pancreștină pentru pace din lume.

Firește că acest fel cere multă osteneală, răbdare și sfortare din partea tuturor membrilor activi în Mișcarea de la Praga, atît în Biroul central, în Secretariatul internațional, în Comitetul executiv și cel consultativ, precum și din partea comisiilor speciale. E o lucrare cu răspundere nu numai în fața oamenilor, ci și a lui Dumnezeu și a Mintuitorului Iisus Hristos. De aceea sînt chemați la colaborare toți bunii creștini, căci de contribuția fiecăruia în parte este neapărată nevoie.

A urmat apoi, între 12—20 septembrie, o sesiune pe tema: Valoarea umană și viața comunitară. Problemele au fost dezbătute cu înțelegere și pătrundere, observîndu-se aceeași dorință comună pentru pace la acești reprezentanți ai lumii apusene și din regiunile încă frămîntate în intern.

Cu această ocazie delegatul român, prof. M. Șesan, le-a putut vorbi despre problema păcii din punct de vedere creștin, despre activitatea Mișcării de la Praga și despre stăruința pentru pace susținută de Biserica Ortodoxă Romînă, întru realizarea poruncii Mintuitorului cu privire la pacea lumii.

Astfel pacea se impune ca un principiu îndrăgît de toți oamenii de bine din lume, oameni maturi și cei care doresc în elanul tinereții să-și realizeze o viață fericită pe pămînt, și ea face cu deosebit succes ocolul lumii. Se pot strînge relațiile dintre Est și Vest, dintre toate continentele și astfel creștinii își pot aduce contribuția lor esențială la coexistența pașnică în lume.

În adevăr, străduința aceasta aduce multă mulțumire în suflete, pentru că prin ea se împlinesc cuvîntul Mintuitorului Iisus Hristos: „fericiți făcătorii de pace”!

Prof. M. Șesan

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Ingerii se minunau, văzind pe Preacurata Fecioară intrând în Sfânta Sfințelor.

Toate faptele Sfintei Fecioare Maria, Maica lui Dumnezeu sint vrednice de admirat și pline pentru noi de învățăminte mîntuitoare. Pentru aceasta Biserica n-a voit să lase nici una din aceste fapte strălucite fără să ni le pună înainte ca pildă

lui Dumnezeu să le dăruiască și lor un prunc, făcînd vot, că dacă li se va împlini cererea, vor închina lui Dumnezeu pruncul, pe care îl vor dobindi.

Chiar din pîntecele Maicii Sale, fusese făgăduită lui Dumnezeu printr-un act de cea mai mare iubire și de cel mai desăvîrșit devotament. Și în tot timpul fericitei sale vieți pămîntești Ea a

după care să ne cîrmuim viața, să ne închinăm Maicii Domnului și s-o cinstim cu evlavie.

Dreptii părinți ai Sfintei Fecioare Maria, Ioachim și Ana, lipsiți fiind de prunci și rugîndu-se

litice ale clasei conducătoare, au fost totuși, după 1918, numeroși preoți și parohii greco-catolice care au revenit în sînul Bisericii strămoșești. O luptă deosebit de frumoasă pentru reîntregirea Bisericii ardelene a depus răposatul mitropolit Nicolae Bălan. Încă de la înscăunarea sa în scaunul mitropolitan în 1920 și pînă în 1948, el a adresat neîncetat chemări către clerul și credincioșii uniți de a se „întoarce acasă”, pentru ca „să fim iarăși una”. Dar visul său de o viață întreagă, ca de altfel visul a numeroase generații de preoți și credincioși din ambele strane în cursul celor 250 de ani de despărțire, n-a fost cu puțință decît în urma instaurării regimului democrat-popular în țara noastră, care a asigurat deplina libertate religioasă pentru toți cetățenii săi. În urma chemărilor de revenire în sînul Bisericii strămoșești făcute de mitropolitul Nicolae Bălan în mai 1948 la Blaj, cu prilejul serbărilor de 100 de ani de la revoluția din Transilvania și de P. F. Patriarh Justinian, în 6 iunie 1948, cu prilejul înscăunării Sale, au avut loc istoricele acte de la Cluj, București și Alba Iulia din 1, 3 și 21 octombrie 1948, prin care s-a făcut reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal.

Lupta dusă de cler și credincioși vreme de 250 de ani a fost încununată de biruință. La a 15-a aniversare a acestei biruințe, datoria noastră este să întărim tot mai mult unitatea înfăptuită și consolidată, să muncim pentru înflorirea patriei noastre scumpe și să luptăm pentru triumful păcii în lume.

Mircea Păcurariu

foșt cu totul închinată servirii lui Dumnezeu, făgăduind în inimă ca să rămînă fecioară pentru totdeauna. Această făgăduință făcută din inimă curată și numai înaintea lui Dumnezeu, nu era îndestulătoare în ochii oamenilor, ea trebuia exprimată printr-un act văzut și solemn. Pentru aceasta Sfînta Fecioară, în înțelegere desăvîrșită cu evlavioșii săi părinți, nu înțirzie de a îndeplini și lucrul acesta în sînta zi a Intrării Sale în templul unde s-a pregătit ca să devină — templul binecuvîntat al Domnului, fericita Mamă a Fiului lui Dumnezeu, care s-a făcut om. Aceasta este însemnătatea sărbătorii Intrarea în Biserică din 21 noiembrie.

Prunca Maria creștea și se întărea umbrîta de binecuvîntarea Domnului și înconjurată de grija părinților săi.

Cînd Maria împlinise un an, Ioachim făcu o cină mare la care invită mulți oaspeți: preoți, cărturari, bătrîni și prieteni. Aducînd aici și pe Maria, el a rugat pe oaspeți să o binecuvînteze: „Dumnezeul părinților noștri binecuvîntează pe prunca aceasta și-i dăruiește un nume slăvit și veșnic între toate neamurile”. Asistența răspunse: „Amin”. (Așa să fie).

Și astfel, Dreptii părinți își crescură fiica, consfințind-o lui Dumnezeu.

Tradiția Bisericii creștine spune că Prea Sfînta Fecioară, abia în vîrstă de trei ani, a fost închinată lui Dumnezeu într-un mod public și solemn în templul din Ierusalim, unde a fost dusă de pioșii săi părinți spre a împlini votul ce-l făcuseră lui Dumnezeu. Copiii închinați Domnului erau crescuți în lăcașurile ce impresurau templul. Printre acestea era unul anume destinat fecioarelor tinere închinare lui Dumnezeu. La solemnitatea acestei consfințiri s-au adunat în Nazaret multe rude și mulți cunoscuți ai dreptilor Ioachim și Ana și fetițe de o vîrstă cu Maria care au petrecut-o la templu. Cu toții s-au îndreptat spre Ierusalim, cale de trei zile de la Nazaret. După sosirea lor în Ierusalim și după un post de șapte zile petrecut în rugăciuni, după obiceiul celor care aduceau jertfă la templu, dreptii Ioachim și Ana împreună cu cei ce-i conduceau s-au apropiat de templu, conducînd de mîna pe fiica lor de trei ani, binecuvîntata Maria, iar mulțimea cunoscuților o urmau. Toată lumea cu lumînări aprinse în mîini, cîntînd cîntece sfînte se grăbea să participe la solemnitatea intrării Fecioarei Maria în templu, unicul copil al unor oameni înaintați în vîrstă. Întru întîmpinarea lor au ieșit din templu preoții, în frunte avînd pe primul arhiereu, Zaharia.

Privorul ce ducea în templu era compus din 15 trepte, după numărul psalmilor de ceremonii, pe care preoții și leviții cîntau cîte un psalm la fiecare treaptă, la intrarea în templu. Dreptii părinți cu rugăciuni pioase au pus-o pe Maria pe prima treaptă.

Spre uimirea tuturor participanților, Maria a urcat repede și cu curaj treptele fără sprijinul nimănui pînă la arhiereul Zaharia, care o aștepta pe ultima treaptă înconjurat de preoți.

Primind pe Maria, el nu s-a oprit cu Ea acolo, unde obișnuit se adunau credincioșii, ci a dus-o înăuntru, în despărțitura numită „Sfînta Sfințelor”, unde nu aveau voie să intre nu numai femeile ci și preoții, chiar și însuși arhiereul intra aici numai odată pe an, după un post și rugăciuni îndelungate, în ziua curățeniei cu singe de jertfă pentru sine și pentru păcatele poporului.

După inspirația lui Dumnezeu însă, Fecioara Maria a fost introdusă în Sfînta Sfințelor unde era vechiul chivot al lui Dumnezeu, ce era chipul Maicii Domnului, chivotul sfînt în care s-a zămislit Hristos-Mîntuitorul.

Fetițele închinare templului rămîneau aici pînă la căsătorie sub conducerea și îngrijirea văduvelor sfînte și se ocupau cu învățătura legii sfînte, cu rugăciunea și cîntarea psalmilor, cu lucrările trebuincioase pentru împodobirea templului și serviciul preoților, dar mai ales ele neconțin rugau pe Dumnezeu ca să trimită pe Mesia cel făgăduit.

Odată condusă în Sfînta Sfințelor, primul arhiereu i-a stabilit locul de rugăciune aici, unde altor fecioare aduse la templu pentru slujirea lui Dumnezeu, le era strict interzis să intre sau să se apropie. Acestora le era permis să stea numai între altar și naos. Maria în vîrstă de numai trei ani a fost instalată în locuința fecioarelor. Cele mai mari o învățau cititul și lucrul de mîni. Ea avea loc deosebit de citire a cărților sfînte; iar în Sfînta Sfințelor intra numai pentru rugăciune.

Bătrîni părinți închinîndu-și fiica Tatălui Cereșe, au adus jertfă de mulțumire și s-au întors acasă mărînd pe Dumnezeu și mulțumindu-I. Viața în templu a Sfintei Fecioare Maria s-a distins prin curățenie și sfințenie. Urmînd rînduiele stabilite de la templu, Ea se scula dis-de-dimineață, după mărturiile Tradiției, și de trei ori pe zi își făcea rugăciunile; restul timpului se ocupa cu citirea cărților Sfintei Scripturi și cu lucrul de mîni. Principalul lucru manual era torsul inului și al linei, broderia cu mătase, în special a odăjdiilor preoțești.

Aproape zece ani petrecu Ea în Sfînta Sfințelor, unde se ruga și slujea în frică de Dumnezeu și desăvîrșită curățenie sufletească. Bătrîni slujitori ai templului se uitau la Ea ca la o podoabă scumpă a templului și niciodată nu treceau pe lângă Ea fără ca să nu o binecuvînteze. Astfel Maria trăi mulți ani sub acoperămîntul templului unde viața era tihnită și senină ca a unui cer fără nor. Dar, în preajma vîrstei de nouă ani, Ea avu o mare durere căci îi muriră părinții, de-acum tare bătrîni.

Întii muri dreptul Ioachim (de 80 ani) și în scurt timp după aceasta muri și mama ei, Ana.

(Continuare în pag. 4)

Deschiderea cursurilor la Institutul Teologic Universitar-Sibiu

La 1 octombrie 1963 au început cursurile pe anul școlar 1963—1964 la Institutul Teologic de grad Universitar Sibiu. Festivitatea de deschidere a noului an a avut loc Duminică, 6 octombrie. La Sfânta Liturghie din Catedrala mitropolitană, slujită de un sobor, în frunte cu P.C. Pr. vicar Tr. Belașcu, a predicat Pr. prof. arhim. Nicolae Mladin despre „slujirea vieții”, și P.C. Pr. prof. stavr. Milan Șesan a citit rugăciunea pentru binecuvântarea lucrării ostenitorilor Institutului.

La festivitatea din Aula Institutului au fost de față: P.S. arhiepiscopul vicar Teodor, P.C. vicar Tr. Belașcu, membrii ai Consiliului Arhiepiscopesc și ai corpului didactic, studenți teologi, etc. Au participat de asemenea d. Naghi Iosif și Lengyel Lorand, ca reprezentanți ai Senatului Institutului Teologic Universitar Protestant din Cluj și d. Dombi Adalbert, ca reprezentant al Secției evanghelice din Sibiu a Institutului Protestant.

Corul studenților teologi, sub conducerea Pr. prof. Gh. Șoima, cântă „Pe stăpînul” și Imnul Republicii Populare Române.

La cuvîntul P.C. rector Sofron Vlad, care prezintă condițiile de destindere internațională, în care se deschid cursurile celui de al 153-lea an școlar al Institutului nostru. Arată totodată activitatea Bisericilor — și a Bisericii noastre — în lupta pentru pace — prin Mișcarea Creștină pentru pace de la Praga, prin Consiliul Mondial al Bisericilor și prin alte manifestări.

Aceasta indică ostenitorilor Institutului Teologic direcția în care să-și îndrepte eforturile pentru formarea viitorilor slujitori ai altarelor în spiritul Evangheliei Domnului și al slujirii marilor comandamente ale vremii. În țara noastră poporul muncitor își croiește o viață nouă, din ce în ce mai îmbelsugată și mai frumoasă. Biserica noastră a sprijinit și sprijină construirea vieții celei noi și lupta pentru pace. Tinerii teologi trebuie să se pregătească spre a conlucra la această misiune a Bisericii.

Pentru pregătirea aceasta trebuiesc subliniate trei lucruri: 1. Să ai un ideal, pentru care să-ți cheltuești toate energiile și capacitățile morale și intelectuale (idealul pentru studenții teologi e să devină preoți vrednici ai Bisericii, slujitori ai lui Hristos și ai patriei); 2. Să ai o voință hotărîtă, energia necesară ca să urci spre ideal zi de zi și pas cu pas, folosind toate condițiile fa-

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

(Urmare din pag. 3)

Dreptii părinți Ioachim și Ana au fost numiți de către Biserică „Părinți” ai Bisericii și zilnic Biserica îi amintește în rugăciunile sale și în otpustul Sfintei Liturghii, cînd îi roagă ca prin rugăciunile lor către Dumnezeu să ne miluiască și să ne mîntuiască de tot răul și necazul. Amintirea lor se sărbătorește în fiecare an la 9 septembrie, a doua zi după nașterea Maicii Domnului. Locul înmormîntării lor se poate vedea și astăzi în partea stîngă a scării, pe care te cobori în peștera cu mormîntul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Ghetsimani.

Rămînînd orfană de părinți Maria încercă profunza suferință de orfană și recunosc că nimie nu o mai leagă de acest pămînt. Ea se dedică cu toată inima lui Dumnezeu, nutrînd unica dorință — să rămînă pînă la sfîrșitul vieții roaba lui Dumnezeu și totodată supusă voiei Lui.

Biserica noastră preamărește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului cu astfel de cuvînte: „Astăzi înainte însemnarea bunei voințe a lui Dumnezeu, și propovăduirea mîntuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminaț Fecioara se arată și pe Hristos tuturor mai înainte îl vestește. Acestea și mai cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te plinirea rînduiei Ziditorului”.

Pr. C. Pistru

vorabile de studiu, meditație și rugăciune ce le oferă Institutul Teologic studenților săi; 3. Să muncești ordonat și continuu din dragoste de a-ți îmbogăți mintea și a-ți forma caracterul. Pildă de muncă este poporul nostru și — în cadrul Institutului Teologic — corpul didactic, personalul administrativ și de serviciu.

P.C. rector S. Vlad mulțumește Departamentului Cultelor și asigură că Institutul nostru pregătește slujitori vrednici ai Bisericii și cetățeni devotați ai patriei noastre scumpe. Mulțumește Înălților Ierarhi sub conducerea cărora se desfășoară activitatea Institutului.

Corul cântă: Sfînt, Sfînt...

P.C. vicar Traian Belașcu spune că din cuvîntul rectorului s-au desprins îndatoririle clerului și ale viitorilor clerici — ale studenților teologi — față de problemele contemporane. Nu-i destul să adîncim disciplinele teologice, ci sîntem datori să cunoaștem și spiritul vremii, viața cea nouă și să împletim cu studiul educația patriotică. Să fim mîndri că facem parte din Biserica Ortodoxă Romînă. Biserica noastră — în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian s-a încadrat în frontul apărătorilor păcii, convinși fiind — ierarhi, clerici și credincioși în virtutea învățaturii Mîntuitorului Hristos — că prin pace se va dezvolta dragostea între oameni și popoare și vor izvorî o mulțime de binefaceri. Noi toți trebuie să luptăm pentru viață, pace și prietenie între popoare. Peste tot — în Mișcarea Creștină pentru pace de la Praga, în Consiliul Mondial al Bisericilor, la Consfătuirea panortodoxă de la Rhodos, etc.

Știri bisericești

La sărbătoarea a 50 ani de arhierie a Sanctității Sale Patriarhului Alexei al Moscovei și întregii Rusii (iulie 1963) au participat cinci patriarhi (Antiohia, România, Bulgaria, Georgia, Armenia), numeroși mitropoliți — între care reprezentantul Patriarhului ecumenic Atenagora — Arhiepiscopi și Episcopi. De asemenea au prezentat urările lor de bine Consiliul Mondial al Bisericilor, Mișcarea Creștină pentru pace de la Praga, Biserica anglicană, Biserica evanghelică din Germania, etc. Salutul papei Paul VI a fost adus de Msgn. Fr. Charriere — episcop de Lausanne, Geneva și Fribourg — vorbind despre uitarea vechilor conflicte și stabilirea unor relații noi frățești între Biserici.

*

Peste 200 pastori și teologi din diferite Biserici au ținut la sfîrșitul lui septembrie 1963 o conferință la Leipzig (R.D. Germană). Pastorul Bikelhaupt, președintele Asociației pastorilor evanghelici din R.D.G., a declarat că Biserica nu-și depășește competența dacă ia atitudine față de problemele concrete ale timpului nostru. Ca reprezentant al tinerilor teologi a vorbit asistentul Wendelborn de la Universitatea Rostock. El a spus — că „Nu există altă biserică decît aceea pentru realitate. Dacă noi ca creștini vrem să ajutăm pe oameni să realizeze Binele și Frumosul pe pămînt, aceasta o facem pe temeiul credinței noastre”. Conferința a chemat pe pastori și credincioși să participe la alegerile din Republica Democrată Germană, să fie alături de popor.

*

Papa Paul VI s-a pronunțat (în octombrie 1963) pentru interzicerea armelor atomice și pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, pentru ca omenirea să fie ferită de catastrofa unui război nuclear.

Biserica noastră și-a spus cuvînt hotărîtor pentru pace și ea își va face datoria și de acum înainte.

Exprimă apoi bucuria că avem în mijlocul nostru pe reprezentanții cultelor evanghelic, reformat și unitarian. Creștinii azi se apropie unii de alții. Intre culte e colaborare. Dacă e un singur Iisus Hristos, care ne-a mîntuit pe toți, prin jertfa Sa de pe cruce, se cuvine ca toți creștinii să ne iubim unii pe alții, precum Iisus Hristos a iubit pe ucenicii Săi. Noi sîntem urmașii Apostolilor și ca și Apostolii putem fi prietenii lui Iisus Hristos — căci și către noi a zis Domnul: „Voi sînteți prietenii mei”, dacă îl iubim pe El și împlinim poruncile Lui.

Adresîndu-se studenților teologi le recomandă patru lucruri: 1. munca avîntată și statornică; 2. rugăciunea zilnică; 3. credința vie; 4. disciplina de fier — ca să aibă seceriș bogat.

Aduce binecuvîntarea Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae, care cu sufletul este în mijlocul nostru. Ureează profesorilor și studenților noi realizări spre binele Bisericii și spre propășirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Festivitatea se încheie cu bucata corală: „Dragă-mi este țara mea”, compoziție de pr. prof. Gh. Șoima.

După masă, la orele 18—20, P.C. vicar Tr. Belașcu, P.C. rector Sofron Vlad și P.C. prof. C. Sirbu au participat la festivitatea deschiderii cursurilor de la Secția evanghelică-Sibiu a Institutului Teologic Protestant din Cluj, exprimînd astfel prietenia ce leagă Institutele noastre.

E un început bun într-un an nou de muncă.

N.

Sinodul II Vatican a hotărît introducerea limbii poporului în slujbele Bisericii romano-catolice. Totodată taina Sf. Maslu nu se va mai numi extrema unctio ci ungere cu mir a bolnavului, căci ea nu se săvîrșește numai în ultima clipă din viața credinciosului. Sînt hotărîri care, ca și reforma Liturghiei romane, apropiind Biserica romano-catolică de tradiția patristică a primelor opt veacuri, o apropie și de Ortodoxie.

*

Marți, 8 octombrie 1963, Pr. Prof. Arhim. Nicolae Mladin a ținut în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu o conferință despre „Sărbările mileniului Sfîntului Munte Athos”. Au fost de față: consilieri arhiepiscopesci, corpul didactic al Institutului Teologic, Dl H. Binder — vicar al Episcopiei Luterane și decan al Secției Evanghelice de la Institutul Teologic Protestant — cu doi profesori de la Secția Evanghelică (Dl Dombi și Pietters), funcționari de la Consistor și Institut și studenți teologi.

*

În luna octombrie 1963 au avut loc în Arhiepiscopia noastră Conferințele de orientare protopopești. Tema conferințelor a fost: Poziția ortodoxă în Ecumenism. Prezentarea și discutarea temei au limpezit și atitudinea generală a Bisericii Ortodoxe față de Mișcarea Ecumenică și colaborarea practică în parohii între clericii și credincioșii ce aparțin diferitelor Biserici. Lucrarea Bisericii noastre în Consiliul Mondial al Bisericilor și colaborarea ei cu celelalte Biserici are ca scop realizarea unității creștinilor în Hristos și acțiunea unitară-creștină de sprijinire a luptei pentru pace și a muncii pentru o viață nouă a popoarelor

N.